

kuivanud soovusest, mis tal nais
olnud, muist hirmusele. Hirmuse
võtnud liivaraafusest wasta ning
wastanud siis rõõmuga oma hau-
gusest tagasi.

Tähtselt neljapäewa õhtul olnud
wachtelaps jälle paljamas fauna
oma wõet kudemmas. Wiimene hirs-
sine, sellele ta enne liiba oli
annud, tulnud haugust wälja
tema juurele ning iitelnud.
"Pisa, pisa!" meitsee, julle tule-
wad tärna õhtul asilafest, aga
jina ära wõta neid mitte wasta-
sest need on wanatont ja tem-
pore. Ja natja aga nendel aeg-
wita sumi suks laulma
hannab. Kullap, suks oma
lauluga nad minema petetab
Tellepärast, kui asilafest jina
tahawad roke ära wia, siis iit-
neile: muidas ma wiistulla,

kui mul ei ole jassei. Tio, kui nad
jargi julle näte toowad, iit-
jälle: ma ei wõi tulla, mul ei ole
sunde. Kui fa sume näte oled
faanud, iit asilafestle nõndas
fanneti: ma ei wõi tulla, mul
ei ole ju asilafest. Kui asilafest
juba näte oled faanud iit-
jällegi: ma ei wõi tulla, mul
ei ole piasa. Kui jussad säe-
on, iitte weelgi: ma ei wõi tulla,
mul ei ole kindist. Nõnda iit-
finut asilafest tundes lätel tontisel
näti palje aega ning nifkool,
kui suks laulma hannab,
peauad nad ära põgenema
inimeste juurest ning jina
pääst hirmuoli nende osinist
lanti." Kui weinene nõuandja
oma jutu ära oli lõpetanud,
läinud ta oma haugusest
jälle tagasi.